

*“Ik dacht dat wiskunde
niet verder kwam dan
simpele rekensommen”*

Maxime (18) en Tessa (18) dachten in clichés over Afrika.
Een paar dagen op de schoolbanken in Rwanda waren
een goede *reality check*: p. 20

in LeeFreis in Rwanda

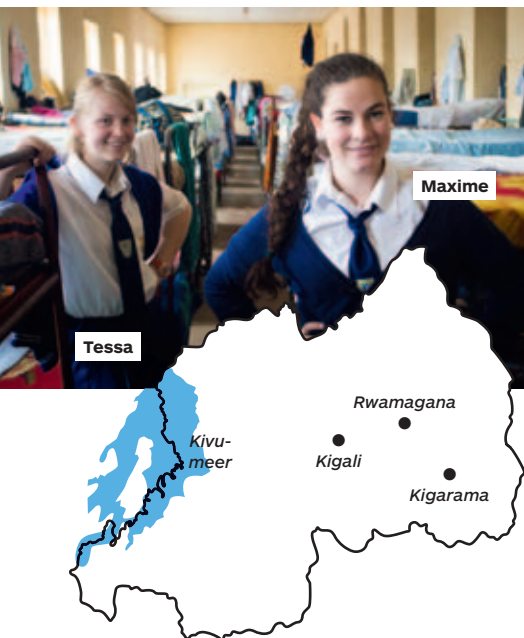
the reality check

maxime en tessa OP INLEEFREIS IN RWANDA

afrika: de reality check

Maxime (18) en Tessa (18) wonnen met Maks! een reis naar Rwanda. Geen toeristische uitstap, maar helemaal kopje onder in de Rwandese cultuur: slapen in een internaat, eten wat de pot schaft en vroeg opstaan voor school. Een week Afrika veranderde hun blik totaal.

“Zij studeren niet omdat het moet, maar omdat ze mogen”

1 IEDEREEN WIL AAN ONS KOMEN

Tessa: “We slapen twee nachten in een internaat in Rwamagana. Als we aankloppen, staren tientallen ogen ons aan alsof we van Mars komen. Ik heb me nog nooit zo wit gevoeld. Onze slaappleaats lijkt op een vieze stal vol stapelbedden. Een groep meisjes loopt naakt te giechelen. Ik voel me niet op mijn gemak. Zo open en bloot, dat doen we toch niet in België. Is dit nu een cultuurschok?”

’s Ochtends is het weer van dat. Iedereen ‘doucht’ buiten met emmers koud water. Naakt, zonder schaamte. Daar doen wij niet aan mee, we ‘wassen’ ons met vochtige doekjes. Maxime draait snel bij. De tweede ochtend springt ze de buitendouche in! De meisjes kijken hun ogen uit: een blank lichtpuntje! Ze lachen haar niet uit. Integendeel, ze spoelen haar af.”

2 HET ETEN IS GEEN FEESTJE

Maxime: “Mijn grootste cultuurshock komt aan tafel in het internaat. Een lauwe bruine pap met bonen staat voor me. Ik krijg geen drie happen door mijn keel, *bwèèk!* Maar ook de dikke rijstbrij met bonen die we de volgende dag krijgen is behoorlijk *kizzig*. Gênant, want hun gastvrijheid is even groot als de stevige portie op mijn bord. Omdat ik niet alles opeet, vragen ze bezorgd of ik ziek ben. Toch kan je best lekker eten in Rwanda, zo blijkt later. Internaatmaaltijden zijn gewoon minder smakelijk, net als massakeukens bij ons. In het weeshuis serveren ze ons een pikante variant op pizza. En terug thuis blijk ik zelfs drie kilo bijgekomen.”

3 SCHOOL IS POEPSIMPEL

Maxime: “We trekken mee de klas in. Wiskunde. Ik dacht dat hun rekenkennis ongeveer stopte bij $1+1=2$, maar die gasten krijgen ingewikkelde cosinussen en zo. Wiskunde die verder gaat dan wat wij ooit zullen zien. Bovendien rekenen ze hier echt alles uit met hun hoofd, zonder rekenmachine. Ik kijk mijn ogen uit en schrik ook van hun discipline. Om half zes ’s ochtends hangen ze al boven de boeken, zonder toezicht van een leraar. Patrick (16) legt uit hoe dat kan: ‘Ik wil ingenieur worden en ben blij dat ik naar school kan. Wij studeren niet omdat het moet, maar omdat we mogen. Voor ons is dit de enige manier om vooruit te komen in het leven.’”

4 MEDICIJNEN VOOR DE RIJKEN

Tessa: “Het oogziekenhuis in Kabgayi is opgericht door een Belg. Hij is een van de tien oogartsen in Rwanda. In de wachtzaal zie ik vrouwen, kinderen en bejaarden aanschuiven. Op een bed zit een man met gigantisch wit verband rond zijn hoofd. Net geopereerd aan zijn oog. Gelukkig maar, anders wordt hij blind. Kan iedereen medische zorg betalen? ‘95 procent van de Rwandezen heeft een ziekteverzekering’, antwoordt dokter Gisela, ‘en als mensen te arm zijn, steekt de overheid een handje toe.’ Maar niet alle ziektes kunnen worden behandeld in Rwanda.”

5 ONTWIKKELINGSHULP MAAKT WEINIG VERSCHIL

Maxime: “Ontwikkelingshulp is een druppel op een hete plaat, dacht ik. Een mooi gebaar zonder veel effect. Maar hier kreeg ik echt het gevoel dat ze dankzij grote en kleine initiatieven iets moois aan het opbouwen zijn. Het weeshuis l’Espérance in Kigarama bijvoorbeeld draait door kleinschalige liefdadigheid. Veel middelen heeft onderdirecteur Prince niet om meer dan 130 wezen te helpen. De ongelooflijk schattige kinderen stinken naar urine en hebben bijna geen speelgoed. De elektriciteit gaat pas aan als het echt nodig is. Daarom zitten we in het schemerdonker. Alleen hevige bliksemschichten brengen wat licht in de duisternis. Ook Prince is hier opgevoed. ‘Toen ik twaalf werd, is mijn familie uitgemeord tijdens de genocide (volkerenmoord). Ik heb me verstopt onder het lijk van mijn tante, anders was ik ook vermoord. Nu help ik het weeshuis uitbouwen om andere kinderen een tweede kans te geven.’ Ik slik. Niet te vatten wat die man allemaal heeft meegemaakt.”

6 ÉÉN KEER GAAN, ALTIJD TERUGKEREN

Maxime: “Ik kom terug. Absoluut! Rwanda heeft een diepe indruk op me gemaakt. Het land herstelt nog van de genocide en toch kunnen mensen hier genieten. Ze leven van dag tot dag. Ik maak nu al plannen om volgende zomer opnieuw naar Afrika te vliegen. Een maand vrijwilligerswerk in een weeshuis en op school.”

Tessa: “Ze zijn ook veel opener dan wij en luisteren écht naar wat je te vertellen hebt. Dat neem ik zeker mee naar België. Wij gaan te vaak af op onze eerste indruk en geven mensen veel minder kansen.” (HIV)

Deze reportage kwam tot stand in samenwerking met de VVOB (Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand).